

POSTANOWIENIE

28 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 28 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandardowego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.
przeciwko R. S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej R. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 25 listopada 2022 r., I ACa 409/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Krakowie) na rzecz adwokata K. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.**

UZASADNIENIE

Strona powodowa Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej R. S. kwoty 84.723,06 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego, do bliżej opisanej nieruchomości mającej urządzoną księgę wieczystą nr [...]. Wyrokiem z 19 lutego 2021 r Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo. Wskutek apelacji powoda, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z 25 listopada 2022 r. zmienił to orzeczenie w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 72 264,76 zł z ustawowymi odsetkami z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do opisanej wyżej nieruchomości, a także oddalił powództwo i apelację powoda w pozostałej części. Pozwana wniosła skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca podniosła, że jest ona oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 509 k.c. oraz art. 77 § 2 k.c. Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi nakładało na skarżącą powinność wykazania, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego, naruszenia dostrzegalnego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Oczywiście jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy sprawy. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób jednoznaczny i oczywisty, na pierwszy rzut oka, co skarżący winien wykazać we wniosku o przyjęcie skargi w wyodrębnionym konstrukcyjnie i formalnie wywodzie prawnym, bez odwoływania się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia; podstawy kasacyjne nie podlegają bowiem badaniu na etapie tak zwanego przedsądu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18). Należy też przypomnieć, że o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230). Z wiążących Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Apelacyjny wynika, że pozwana zaciągnęła na podstawie umowy z 21 grudnia 2009 r. kredyt w celu nabycia nieruchomości, ustanowiła na nabytej nieruchomości hipotekę zabezpieczającą jego spłatę, następnie przestała regulować zobowiązanie kredytowe. Sąd Apelacyjny ustalił także, że Bank doręczył jej wezwanie do zapłaty oraz oświadczenie Banku z 14 kwietnia 2015 r. o wypowiedzeniu z tej przyczyny umowy kredytowej. W osobiście sporządzonej odpowiedzi na pozew pozwana nie przeczyła tym faktom, a nadto podniosła, że roszczenie banku stało się wymagalne w dniu 1 czerwca 2015 r. (k. 174-175 akt sprawy). Powód nabył od kredytodawcy objętą pozwem wierzytelność z zabezpieczeniem hipotecznym na podstawie

umowy z 20 września 2018 r. i ujawnił się w księdze wieczystej jako wierzyciel hipoteczny. W tej sytuacji nie ma podstaw do przyjęcia, że skarżąca wykazała czwartą przyczynę kasacyjną w postaci oczywistej zasadności skargi, stąd orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika pozwanej z urzędu będącego adwokatem, znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2024 r. , poz.1564) oraz § 16 ust.4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2024 r., poz.763). Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda w oparciu o zasadę słuszności uwzględniając okoliczności sprawy, w tym sytuację majątkową obu stron (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).

r.g.

[ał]